

dengang var uenig med de Herrer, det har jeg aldrig gjort nogen Hemmelighed af. Jeg var ikke med til Overenskomsten, det ærede Medlem var med, og det bebrejder jeg ham ikke. Jeg skal indrømme det ærede Medlem, at derom har jeg aldrig hørt nogen Tvivl — og jeg siger det nu, fordi det ærede Medlem afbrød mig før — at det ærede Medlems Motiver ere de bedste, at han i Alt, hvad han nogenstunde har foretaget sig, har været besjælet af den varmeste Fædrelandsærlighed, og jeg skal ogsaa indrømme ham nu, at det ikke var hans Skyld, at det ikke førte til noget Gødt, hvad der dengang skete; men det er deres Skyld, som ikke forstode, at, naar Folkethinget har gjort Indrømmelser, der efter min Mening vare for store, er det Lidt at tage Hensyn til Folkethinget i Ansiget og dannede et Ministerium, som om Folkethinget ikke var til. Derfor kom der ikke Noget ud deraf. Men, mine Herrer, det er en Ting, som vi naturligvis vilde gjøre alt Bort for at sørge for, at Saadant ikke gjentages. De ærede Medlemmer kunne i saa Henseende være rolige, vi skulle være saa forsigtige ikke blot ikke at gjøre Indrømmelser for dette Ministerium, men af alle Livsens Kræfter passe paa, man ikke anden Gang narrer os, og tage alle Forsigtighedsregler med, vi paa nogen Maade kunne, og ikke være bange for, om Resultatet skulde blive, at der intet Forsøg kommer ud deraf. Punkterne paa denne Finantslov ere aabenbart ikke vanskelige at blive enige om, thi disse Punkter ere Ting, der væsentlig have Betydning lige over for Regjeringen. Man har noget opfattet Betydningen af denne Finantslov urigtigt; man har sagt, at denne Finantslov var egentlig et Krigsforflag mod Regjeringen. Det er den ikke. Denne Finantslov er en Nødvendighed, saa længe denne Regjering bestaar, og de fem Punkter ere nødvendige Punkter; hvorledes skal man lige over for en Regjering, der opgiver den hidtil værende Garanti for en lovbunden og regelmæssig Anvendelse af Stiftsmidlerne, kunde gjøre der Andet end opføre disse Midler paa Finantsloven, hvad skal man gjøre overfor en Regjering, der følger en Theaterpolitik, lige over for hvilken man kan sige sig selv, at Bevillingsmyndigheden er fuldstændig død og magtesløs, hvad skal man gjøre over for en saadan Minister Andet end lukke Theatret. Det Samme gjælder om Skolelærerne. Hvorledes skulde denne Tillid forsvares. Naar vi fik et andet Ministerium kunde Sagen forsvares. Det er kun et personligt Spørgsmaal. De Herrer have altid været villige til at ofre Personerne. Det, som det til Spønde og sidst kommer an paa, er, at man gjensidig fra begge Sider vil se saaledes paa Tingene, at man kan forstaa hinanden, og det er derfor nødvendigt, at man ikke siger saadanne Ting, som det ærede Medlem for Præsids Amts Iste Valgkreds (Scavenius) sagde, og hvori han natur-

ligvis fik Støtte af det ærede Medlem for Thisted Amts 2den Valgkreds (Sagd), at det kom an paa, om vi toge tilbørligt Hensyn til at vinde Tillid hos de Klasser af Befolkningen, som repræsenteres af Mindretallet; det gaar dog virkelig ikke an, det maa vi komme bort fra, at stille saadanne Ting op som, at et lovligt ifølge Forsætningen regeringsdygtigt Flertal ikke skal faae sin lovlige Indskyldelse og Ret, førend det af Raade og Barmhertighed bliver erklæret for hoffähigt eller regeringsdygtigt af et lille Mindretal, selv om dette repræsenterer saadanne Klasser af Befolkningen som det ærede Medlem for Præsids Amts Iste Valgkreds (Scavenius) og det ærede Medlem for Sjørring S. (Sagd). Vi maa ogsaa komme bort fra denne rent juridiske Maade at diskutere Forsætningen paa; thi naar vi vilde sidde juridisk og ville Sætninger ud af Forsætningen om Kongens Ret til at vælge sine Ministre og alle disse forterkede gamle juridiske og daarlige juridiske Fortolkninger, komme vi ingen Begne. Hvis vi ikke tage, for at sige det rent ud, bredt og memefælligt paa Tingene med ærligt og aabent Die for, hvad der er Forsætningens Mening, komme vi ingen Begne. Men gjøre vi det, tror jeg Fortaaelse er mulig. Thi hvad sige vi? Vi have aldrig paastaet, hvad der er sagt om os ikke blot paa Brent i Bladene, men tillige og — det være mig tilladt at sige det her — i det andet Thing, hvor det ved en særlig Leilighed er sagt om den Beslutning, som Folkethinget her fattede, at vi have forlangt Folkethingets Ænevalde. Vi have, som jeg gjentagende har sagt og kan kalde ethvert Medlem af det Parti, hvortil jeg hører, til Vidne paa, aldrig nogenstunde forlangt Andet, end at Folkethingets Tillid er en nødvendig Betingelse for, at en Regjering kan regjere forfatningsmæssig her i Landet, og vi have aldrig noget Dieblis erklæret, at den ikke ogsaa burde have det andet Things Tillid, og at den skal tage Hensyn til det. Men hvad sige de Herrer? De hævde Egeberettigelsen, vi havde den ikke, vi anerkjende den ikke, vi tro, det er en seilagtig Opfattelse af Forsætningen, og jeg tror, at Enhver, der læser Forsætningen uden alt for kunstige Briller paa, vil indrømme, at det har ikke Hjemmel i Forsætningen, og de Herrer have ogsaa hundrede Gange indrømmet det. Jeg har naturligvis ikke her det Altsammen, men jeg vil bede dem læse efter, hvad de sagde i 1866, saa ville de se, at Egeberettigelsen ikke var paa Janen den Gang. Jeg vil spørge det ærede Medlem fra Viborg (Klein), om han ikke selv har været en af de varmeste Forsvarere for Folkethingets Fortrinsret. Det tror jeg, at de Fleste af de Herrer vilde indrømme; men saa er jo Konfliktten ikke stor, naar vi ikke negte, at der skal tages Hensyn til det andet Thing, og de Herrer hævde Egeberettigelsen, men ganske vist ikke hævde den strengere, end at de indrømme, at dette Thing er det overveieude. Saa